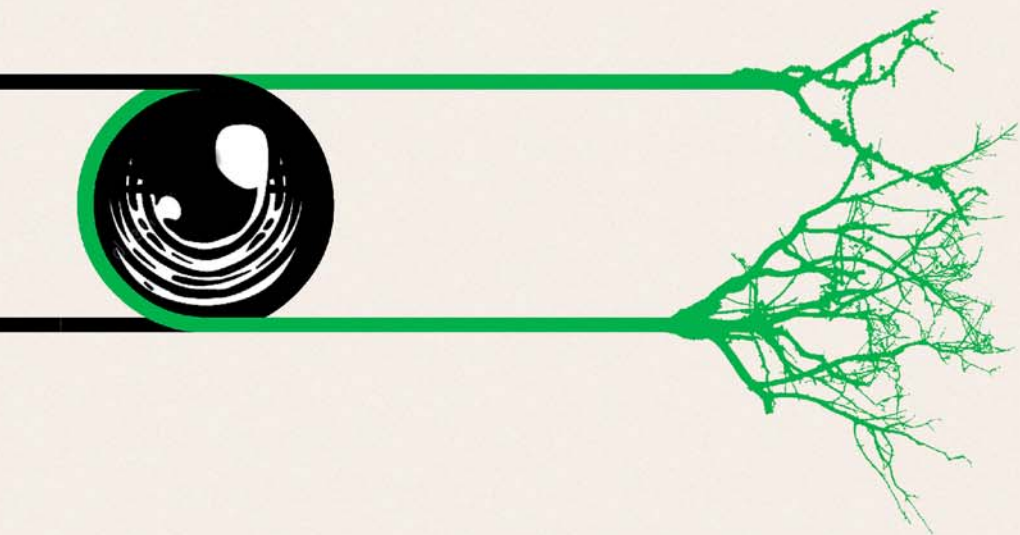

HALMOSI SÁNDOR

Tantra

és hőszivattyú

GONDOLAT KIADÓ

HALMOSI SÁNDOR

Tantra
és hőszivattyú

*Köszönöm Nemes Heninek, Leveles Ibolyának
és Szabó Évának az olvasószerkesztésben nyújtott segítséget.*

*A cikluscímgrafikák Fábíán István Holdtenger-2 című rajzának
részletei*

© Halmosi Sándor, 2023

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás,
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához van kötve.

HALMOSI SÁNDOR

Tantra és hőszivattyú

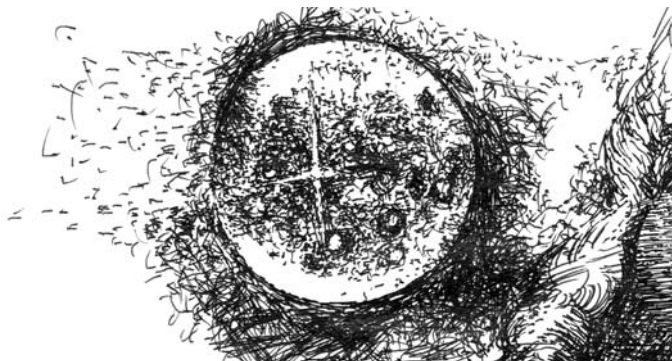
A mélyalkalmazkodás napi csodái

GONDOLAT KIADÓ
BUDAPEST, 2023

*mert nem ér véget a beszéd
és a bolondság
az öröm is megtapad a gézen
még ha ez szép világ, amit mi ismertünk meg
és ami azért szép, mert mi megismertük
nem marad meg, csak átalakul
csak elolvad
csak elárasztja a víz, az olaj
a hazugságok
és a szmog¹*

¹ *A csodát kimerítettük hát, Gileád, 2009*

Jelentések könyve

KEZDET BEN

Kezdetben nagy zűrzavar lett úrrá
az embereken. És a zűrzavar egyetlen
szempillantás alatt tisztánlátóvá tette
az ingadozókat is. A történelemnek
akkor, ott, ténylegesen vége lett.
Aminek nem lett vége, rezeg.
Azóta is.

ÉGI GOBELINEK

Betonra applikált égi gobelinek között élünk,
nem látjuk mégsem az anyagban a képmást.
Az anyagot sem, a lélek szétnyítt szövetét.
Áttetsző metaforáin át fényre ágaskodik
a fénysóvár élet. Néha elevent, néha lebegőt
szül. A máglyák körül hiúságok, halmok.
Szégyenünket világítják belülről a szépek.

VAJON MIRE GONDOLHATOTT

Vajon mire gondolhatott a zsoltárköltő,
amikor győzelemért könyörgött, ugyan kit
lehet véglegesen, ha teljesen nem is, legyőzni,
hacsak nem önmagunkat, aki az intrikáktól
és a legbrutálisabb gerillaharctól sem riad vissza,
ha hárítani kell, belepofátlankodni a fénybe,
és ártatlan őzikeszemekkel hazudni bele
felebarátaink képébe, vagy amikor
a feddhetetlenekről beszélt, ugyan ki az,
ki meg tud állni ugyanabban az árnyékban,
könyörgés nélkül, lábhoz tett, keserű szavakkal,
csendbőjt után, ki nem fél magasztalni az összes
csapást, s ki az, aki az ételosztóknál
maga helyett is ételnek áll?

A LÉLEK TITICACA-TAVÁN

Nádhajókon a lélek Titicaca-taván, a szélfúttá égi
Budapesten. A vízen járunk, amikor nem halászunk,
s nem velünk számolnak a kivetett horgok. Hosszú
az út haltól halig. A szaporítás mesterei mögött alig
kivehető a kórus. Senki sem szól. Fényhatlan hegek
a láthatókon.

ÚJRAÉLED

Viszonvászodra várunk,
hogy újra nevén nevezhessük az áldozatot.
Viszonvászunkra vársz.
Újraéled az elkövetést.

CSENBŐGÉS IDEJÉN

Csendbőgés idején átszakad a gát
közöttünk, és a kerítésléc tátongó helye
mögött semmi. Közelebb hajolok,
a fáradt pápa reverendája széle.
Csendes apokalipszis lesz, mondja.
De már térdig ér.

MÁR EGY ÉVE

Már egy éve nem járt ember a Marson,
a Mars mezején, a Trafalgar Square-en,
a Szent Márk téren, a Ground Zerónál.
A csend tereiben, berekesztve.

ESTE LESZ

Este lesz, este kell legyen, amikor megtudjuk,
ajtónkra felfestjük a jelet, politikamentes övezet,
a kopott angyalmegőrző felirat alá, és várunk,
tépéseket készítünk, mindenből, ami szép megmaradt,
mert csak az marad meg, és várunk, sok jó ember kis
helyen is, hát még a kopottak, aki idáig eljut, már mind
tékozló fiú, és önkéntes, vámszedő, de a szőlősgazdának
se könnyű, mert ez csak az út eleje, és ami ezután jön,
egyszerre lesz felemelő és napút-nehéz, a tépeshalmok
már a fénymadonna lábát érik, arra sem vagyunk méltók,
hogy saruját megoldjuk, de eget tartani ki fog, hát csak ez,
ez a halom, ha elfárad a kéz, mert az anyag fárad,
az fárad el a leghamarabb, és a szövetséget mindennap
meg kell újítani, kivéve, ha *úgy* virrad meg holnap,
és lesz elég csend és lesz elég fény
harmadnapra felvinni a szemetet

KORPAARCÚ KOROK

Korpaarcú korok konok koldusai vagyunk,
szürke eminenciások. Palotáinktól messze
festett paticsfalú újkőkori emeletes házak
magasodnak, időtlen méltóságot sugározva.
A szövőszékre még szükségünk lehet.
A házi oltár elé terítjük majd az összes
megmaradt kacatot. A padlástaroló lesz
a legszebb kongású tér, ahol évente egyszer,
az újjá nem születő fény ünnepén összegyűlünk.
A nappali, a háló, a bejárat Y-tartógerendája
előtti fényesre járt földterület kö-zös-sé-gi tér,
a szótár szerint. A költözés menekülés lesz.
A menekülés tél.

VENNI A BÁTORSÁGOT

Venni a bátorságot és megállni ott
A tetőn
És nem megölelni a fát
És nem gyönyörködni a kilátásban
Az egész Ember-jugára
Várni, míg minden mulasztásunk
Önmagunk és mások ellen elkövetett
Bűnünk, hiányunk, vágyódásunk
Éhségünk
Minden mégoly fojtó beszédigényünk
Minden próbálkozásunk benne ragadni
Minden próbálkozásunk kievickélni belőle
Minden verstelen, örömtelen, táncatlan
Szeretettelen, elkülönülő percünk
Minden meg nem írt levél
Fel nem vett telefon
El nem ölelt szorítás
Minden egyes ki nem mondott fontos szó
Minden egyes hárítás
Keresztre nem feszít belülről
És vérezni nem kezd a lusta íny
Feszülni minden fájló ízület
Négybe nem szakít az eltéphetetlen konokság
Amit soha senkiért fel nem ajánlottunk
És akkor sem hörgögni, nem szitkozódni
Csak megállni ott
És nem megölelni a fát

És nem nézni hátra
De szemtől szembe
És megkérdezni némán
*Vélem lesz-e ma, amíg lemegyek valahogy
erről a hegyről, négykézláb, ha kell, s aztán is,
végig, az idők végtelen végezetéig*
A kihalt főutcán
A város peremén
A sötét, kitört ablakok alatt
A tábortüzekért könyörgő üres réteken
A magányos cédrusok előtt
Az egyetlen, magányos zarándokként
Annyi életen át
Annyi halálon, toron, beavatáson
És egybegyűjteni megint
Az egybegyűlni nem akaró lelkeket

S összekapaszkodni
S héjszát járni
A tűz körül
Kifulladásig.

ÉS VÉGÜL

És végül belépni abba a terembe, mint
Katyńban ama bátor tiszték, és elmondani
egy verset. Egyetlen szót sem megnyomni,
sok szünetet tartani, és nem várni hatást.
Ha lesz még utána, az is verssel fog kezdődni,
tüllözéssel. Ha nincs miről lefejtetni a fátylakat,
úgy rétegenként felpártázni, s ama páratlan napon
megpihenni. Vagy ellenállni a csendes kísértésnek.

A LÉLEK ÜNNEPE ELŐTT

Aztán majd felkísérnek. Rád adják, mint húsrá
a meztelenséget, a kiterített időt. Millió kezedből
madarak isznak. Millió fekélyed téltemető.

A stigmáidat szeretem

A TÖRTÉNET TELE VAN

A történet tele van emigrálásokkal, külső-belső menekülésekkel, turini leplekkel és remetéekkel, mintha csak mi lennénk itt, és az út két fényes hontalanság között, mert ugye csak ez számít, és az űzetés, epikusból a líraiba, líraiból a feszesbe, aztán a szóközök és a hallgatás, talán elég lenne egyetlen négysorost megírni, ha megérkeztünk, arról, hogy soha nem lehet megérkezni, s csak az út van és az állomások, fény van, és harapnivaló, bántás és fájdalom, megbocsátás, ami elől menekülünk, ami felé menetelünk folyton, amióta a világ, sóvárogva, térdig kopva, lamentálva, hajtogatva, ha megnövünk majd, ha megnövünk.

NEM TUDOM FELIDÉZNI

Nem tudom felidézni, hogy hol szakadt meg,
mindig ez van, beszállsz a csónakba szép ruhában,
bőven csomagolt uzsonnával, pezsgővel, kedves
emberekkel, szerető társsal, de hirtelen megszakad
a film, a mellkas üresen kattog, a lemezjátszó tűje
az utolsó barázdában serceg, idegenek néznek rád,
és hirtelen egy kopár szigeten találod magad, koszos,
szakadt ruhában, élelem és víz nélkül, egyedül, és a ház,
az ember, az álom, aki voltál, a kocsiszínben már,
a remíz melletti roncstelepen, ideát még élet,
odaát a lövészárók csendje, őrijítő károkozás.

A STIGMÁIDAT SZERETEM

A stigmáidat szeretem
Amiket belül hordasz
Mint a befejezetlen mondataimat.
Nem ellenkezel.
Nem tudlak megérinteni.

BEKTASI

Táncoltam veled. Amíg pörögtem, önmagaddal
voltál határos. Az eltérített fényben jól látszottak
szemedben az erek. Álltam végig, s még utána is.
Úton vannak feléd. Az elhajlásokról nem beszélek.

MA EGY ÉVE MAJKPUSZTÁN

Ma egy éve Majkpusztán voltál, emlékeztet az applikáció, és valóban, a képek elbeszélnek, felmutatnak bennünket, mint kovásztalan ostyát, az idők tanúinak, megyünk fel a toronyba, Annácska nevet, felnézek rá, a meredek falra tetején áll, és ordítani tudnám, világga kürtölni, hogy nagyon négy, te édes, *pillantásod metsz és alakít*, Zsuzsanna az udvaron sétál, segít, ha kérdezik, egyébiránt egész lényével, csillogó fénnel a szemében mondja tovább a barátok csendjét, *arany és kék szavakkal* szövi, nem lehet nem hinni itt a feltámadásban, hogy tovább él minden mozdulat, féltés, hiteles szó, irgalom van az irgalmatlan minden bugarában is, minden kitelepítésben, minden összeütközésben, mert abban vagyunk igazán otthon, látom fentről, hogy minden igyekezetünk ellenére egymásnak feszülünk, felszántjuk az ágyást, vagy letapossuk, *csupa jóakaratból*, majd a grófné elsimítja, a 13-as cellaház angyala elrendezi nekünk, hogy még ma vele legyünk, hogy ott legyünk mindig az első sorokban, hogy páholyból nézzük, hogy törjük be a kaput, cibáljuk ki barátból a barátot, testvérből a testvért, mint vetjük tűzre, mi az előző évszázadokból megmaradt, nézzük fentről, nézzük oldalról, testközelből, hogy bánunk saját magunkkal, s hogy bennünk a képmás, könnyeznie sem kell, hosszútűrésű hajnalokon harmatozik a naponta kidobott stallum. 40 nap pusztaság után újjáépül bennünk a befogadó tér. Nem vagyunk egyedül.

REJTELMEK

Sokszögű kopott gömb vagy tenyeremben,
a legszebb folyami kavics. Nem a sok
könnytelen sírás, nem a véget nem érő
őrlődések. Nem is ez a mostani örömtelen
aszály, a végső idők júdáscsók lehelete.
Nem is a hiány, annyi feltámadás után.
Nem a gerincsérv, a napszállás örületek
utózöngéi. Valami, ami nem tud eltörni,
mert szilánktalan, mint a tintahal húsa
Nagybőjt idején. Valami huncut misztérium.
Kereszt tövében a picinyke ék.

HONVÁGY

Honvágyam van, pedig egyre inkább
belülre költözik az ország, és a vágy is
átalakul, felerősödik, talán a kortalansággal
jár, és azzal, hogy energia minden, és élet
minden, és emlékezés a bennünk élő aranykorra,
ami nem is arany, de lélekpör, maureni áfonya
és édes burgonya, régi kárpit puha takarása,
a régi nagy fogadkozások számonkérése,
idő van, angyal-appell, megtetted?
Kibírtad? Megőrizted? Átmentetted?
És tényleg mesélni fogsz? És lesz miről
hallgatni azon a szépes hajnalon?

HARAPNI KELL

Harapni kell, ha már csókolni nem lehet,
csókolni minden nemölelés helyett.
Aztán kezdeni valamit a megmaradt
szalmával. Az üres alom, az állatok
itt maradt lehelete és a hiányzó cserepeken
beszűrődő szürke fény nem az idill jele.
A vers nem éghető tartalom.

BAUHAUSNAK MONDJUK

Tiszta szerkezet, váz, sok fény, fölfelé vezető
külső létrák, mélység fölötti kitettség, korlátok,
tetőterasz, távlatok, vertikálitás, transzparencia,
meztelenség, ívek, él. Az ornamentika, a pátosz
teljes hiánya. Bauhausnak mondjuk, de nem az.

A KEVESEBB

A kevesebb több, és a több egyre kevesebb.
Szűk minden, és hogy fojt is, végtelen.
Velejéig hatolnánk, velőnkig hatolna.
De nem mozdul a kéz, gyulladt minden
ízület. A szem, csak a szem.
És a táj, a velünk született.

MÉLYSZÜRKE LÉTEZÉSBEN

Mélyszürke létezésben, feketeöves ténsangyalok
között eljutni, négykézláb is, ha kell, addig az egyig.
Addig az egy szóig, tagadásig, hozzád, ki egy vagy
vele, és nem alkudozol a viharral. Mindent kifűjsz
belőlem, és a rések között is mindig rátalálsz.
Bírod a fájdalmat, a fagyokat. A szeretet legkisebb
szálkásodására elengeded a gyeplőt.

EGY CSEPP

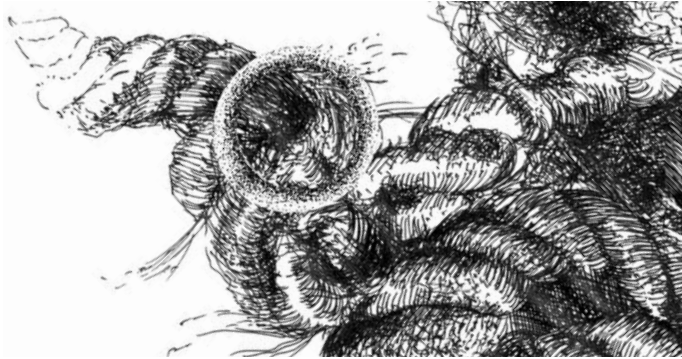
Nem vetném el, mint lehetőséget, és nem mondanék le az értelmes beszéd karizmájáról. Felesküdtém, hogy bírni fogom, ha te is az értelmes hallgatást. A hibahatáron belül mozgunk. Beszédposványban élünk, miközben a csendes böjtök karizmája. Amíg összedől hangtalanul az ezer évig épített város, talán megtaláljuk azt az egy szót.

Egy csepp a sztalagmiton.

ELFOLYT

Egy kevés panaszom mégis lenne ellenünk,
egy nem várt feloldozás. Hosszabb lesz a még.
És egészen hosszú a már. Elfolyt a magzatvíz,
az őrség váltásra vár. De néma minden harsona.

Fájtól fájig

BEHÚZOM A FÜGGÖNYT

Behúzom a függönyt, maradjon kint
legjobb énünk,
a fény,
amit majd oly sokáig hiányolni fogunk,
csukott szemmel,
menni dühödten a falnak,
éghetetlen áldozatot bemutatni
az összes áldozatért,
megtalálni azt az egyet,
ki tényleg parancsra cselekedett,
egész valójában,
és lemeztelenedett,
de addig beszélj velem,
beszélj hozzám,
ha nehezedre is esik,
a fényről kint,
mint bent,
elrekesztve jól,
a hét szűk esztendőre,
számolj velem
és népes családommal,
8 milliárd 21 millió 467 ezer,
188 millió születés ma,
94 millió ki tudja, milyen halál,
13 millió autó az idén,
pedig március van, 12-e,
27 millió bicikli,

535 572 kiadott könyv,
228 millió 858 ezer újság csak ma,
3 millió 746 ezer eladott mobiltelefon,
150 milliárd 317 millió kiküldött e-mail,
1 millió hektár erdővesztés,
2 millió 318 ezer elsivatagosodott hektár,
868 millió alutáplált ember a világon,
1 milliárd 741 millió túlsúlyos,
ma éhen halt 15 836 ember,
mire ezt leírom,
tízzelet több,
fogy a víz, bizonyos energiák, hordozók,
kábitószeretek, neuronok,
207 ezer 156 öngyilkos.
De te is csak ennyi vagy, Ezékiel, *pajzán dalok*
énekese, akinek szép a hangja, és jól pengeti a hangot.
Hallgatják a beszédedet, de nem aszerint élnek.

Hermann Hesse sem él már.
Ha ugyan ez az élet, és ő van ezen a körön kívül.
Ha ugyan nem ő húzta be a függönyt,
hogyan ne lássam,
ne *azt* lássam,
tegyem a dolgom, népes családom dolgaiban járjak,
műveljem a szőlőt,
mert ez a munkaköri leírásom,
ezért születtem,
s közben fogyasztom én is a papírt,
a pipadohányt,
a cabernet francot,
és a grafitot a ceruzámban,
no meg a fényt, még ha tompított is,

mire a fájdalomon átszűrődik, már alig pislákol,
veszett fejsze nyele.

Rendőri sorfal az üdvözülni akarók
és az ellentüntetők között.
Mindkét oldalon szeméthegek, egyszer használatos
arcok, jelszavak, üres szlogenek.
De mire virrasztani kéne, már egy lélek sincs
a téren, mi teljesen üres,
mint amilyen szemmel Jónás tekintett Ninivére,
először.
Pedig a nyelvet feltámasztani legalább két ember kell,
mint a legelején, emlékszel,
te meg én,
csak mi ketten,
ha nem beszélsz hozzám,
nem lesz teljes a te békéd.

Két lap közé szorul a fény.
Nem merem megkérdezni,
miért látom
a te szemeddel,
és miért ennyire kék
a dél,
ha nincs.

VÁLLRÓL INDÍTHATÓ

Vállról indítható nyegle szavakkal sem
tudjuk elfedni a vállról indítható nyegle
szavak mögötti félelmet és szeretetétiséget,
mégsem merünk békét kötni magunkkal.
Hordozzuk a sebeket, a sebek hordoznak
minket. Ha elhord a szerkezet, kifakadunk.

MINT AZ ELLENSÉGES KATONÁK

Mint az ellenséges katonák ama karácsonykor,
mi is előbújunk néha a lövészárkainkból,
letesszük a fegyvert, és megajándékozuk
egymást kedves tárgyakkal, kis odafigyeléssel,
elvonsozljuk és eltemetjük a halottainkat,
beköjtjük a sebeinket, barátkozunk,
focizunk, hogy aztán a kegyelmi pillanatok
elmúltával másnap újrakezdjük a gyilkolást,
a tömeges erőszakot, a lélekdarálást, a véget
nem érő, esztelen pusztítást. Kéjjel és dalolva.
A szép ruhákban, amiket egymástól kaptunk,
az egykor szép és ihletett tereken, Földanyánk
büdös, olajos ölén, traumatizált gyermekeink
szeme láttára. És akkor eltörik valami.
És megszólal, ott belül, egészen halkan,
a kürt és a sok ezer csengettyű. A megrepedt,
beolvasztott harangok, mind. És szép csendben,
mint magánnyal a fá, megtelik bennünk
a semleges zóna.

MINDIG FORDÍTOTT KANOSSZÁT JÁRUNK

*Zarándokruhára világít
Eloltani mindent, mi világít.*

Beszélünk, ha mondani nincs mit
Szétfecsegjük a legnagyobb titkokat is.
Csakazértis ellenpápát választunk.
S leváltjuk, ha megmosta lábunk.
A mezőn széllel járunk, a trágyák
mezején keressük égi királyságunk.
Minden más minden mássá lesz
bennünk. És a póz, ami nem tudunk
nem mi lenni. Az átöltözések szobája.
Átköltözések a mindig másvilágra.
Ilyen üressé tud válni a beszéd, látod.
Nem hallak. S ha nem hallak, angyalai
nélkül rohan vesztébe a való világ.
És báli ruhában. Futunk és várunk.
Mindig fordított kanosszát járunk.

ECCE NOS

Mint kivégzés vagy csata előtt egy pont
körül vágózó, csujjogató lovasok.
Mint a szélben csapkodó cafatok
És a halántékon lüktető vér, utána.

KÖVEK MINDENHOL

Kövek mindenhol, s a szívekben futóhomok,
kívül tündér, belül mégis konok és éhes,
jól nem lakatható. Mézes madzag-köldök,
pótvilágok pótapás szülése, de ki áll meg,
a tengerre tárt karokkal ki néz, amíg tart
az erőszak az emberiség nevében, a parton,
a hátszágban, s a nyelven, melyen oly
szépen lehetne hallgatni is öldöklés helyett.

AMIKOR VIZET FAKASZT

Amikor leült a kőre, azt suttozták róla, vizet fakaszt.
Pedig bőre alatt akkor már átsejtettek a száraz telepek.
Te is akkor kezdted hasonlítani rá. Amikor ténylegesen
is vizet fakasztott, elzavarták a forrástól. Azóta szolgál.
Köveket cipel.

A HEGYLAKÓNAK II

Elhordhatják, felmenthetik. De ki, ha nem te,
áll meg a napi örületben, hogy meg ne örüljünk,
és meginduljunk, ha már minden megindul.

NINCS MÁS VÁLASZTÁS

Nincs más választás, választani kell.
Újraalapítani mindent, semmihez hozzá
nem nyúlni. A homokba köröket nem
rajzolni. Elmenni még egyszer a falig,
és állni, míg össze nem omlik bennünk.
Beleszeretni az első fegyvertelen szóba.
Méhet álmodni, kovászos tenyeret.
Hinni az elhívásban.
Visszahívni.
Csőre tölteni a fényeket.

VAN EGY HELY

Van egy hely, a Kapnikbánya előtti hepehupás
utakon, ahol fordítva működik a gravitáció, az út
melletti árokban láthatóan felfelé folyik a víz,
dombra gurul az üres PET-palack, sebességből
kivett autó, és dombról lefelé csak fújtatva lehet menni.
Talán a nagy érckoncentráció az oka, talán egy üzenet.
Egy ki nem ürült tárna, jókedvű fricska, ontológiai szabotázs.
Mi, kik minden vonzásnak, hívásnak ellenállunk, folyton
csúfalkodunk a törvénnyel, és fordítva vagyunk bekötve,
csodálkozunk ezen. Talán, ha megcsömörlöttünk már,
talán, ha megcsömörlenek. Ha kifogy a tár.

TACITURNITAS, SILENTIUM

A villamos alatt a sín, ha énekes madár iszik
belőle, zivatar után. Kavicsok a cipőben.
Appell. Sírás előtt a védtelen táj.

AMIKOR MINDENKIT

Amikor mindenkit visszavisznek a maga
örökségébe, mert megérdemeljük, ugye,
és mert adta nekünk a törvény és a sors házoá.
Aztán birtokon belül, velünk született joggal
tarhálni össze az elismerést, sinkófálni el,
ami nem anyag már, és nem hatalom,
de rozsdafarkú, kínos csend a nagy
váróteremben. A nagy jövés-menés előtt.

FÁJTÓL FÁJIG

Fájtól fájig, Újbudától Potaláig, s vissza, mulasztások
kopasz hegyein át. A polgári gyönyörök kertjébe nem
belépni, a kutat megásni, szólni a jó pásztornak,
hogy az intenzív gyeget az értékes gyomok körül
le kéne már legeltetni, s amikor kihűltek a szerszámok
s körülöttünk a kedves tárgyak, s rendet tesz a sötét
rendetlenség, amiben élünk, ellenünkre félni.

Amiről nem csináltak még filmet, amiről nem is lehet
úgy beszélni. A jövőre kellene gondolni, ha már most
nem élünk, mert hát a majd, a legszentebb hátha,
s mondjuk a sok mantrát, lélekre tapaszt.

Száraz gleccservölgyre mered a kép.

Eljött a mi országunk, mi nem e világi.

Minden más bevégezetlen marad.

Mágia szútra

NEM TUDOM ELHALLGATNI

Nem tudom elhallgatni. És te sem fogod.
Ha ismernénk egymást, megtartanánk a fogadalmat.
Ha újra eljön, nem tesz hirtelen mozdulatokat.
Emlékezik a kezében minden, ami volt, ami van,
és ami lehetne. Felállítja a felborult kupát.
És az összes többit, egymás után.
Kiönti az első bort. Utolsónak iszik.

TANTRA

A tér, mindig a tér.

A testek, a mozdulatok, a lejtések fekete-fehér
negatívjai, mint egy ordítás utáni hirtelen csend,
mi szétárad. Két erő húz magához, kettő ellök.
Az erőter, ami vagy, csak az erőter feszít.

TANTRA II

Együtt vagyunk
Nem bántjuk egymást.
Ami a bőrön áthatol, fehér energia.
Ami kint reked, azzá lesz.

MÁGIA

Történik, ami nem történhet.
Nem történet. Arc.

TANTRA III

A szó, mindig a szó.
Csak ő hatol át a bőrön.
Csak ő tudja megérinteni a lelket.
A hallgatás.

TANTRA IV

Emelj rám kezet
Emeld rám szemedet.
Hatalmadban áll hallgatni
És minden, amit nem mondasz ki
Felhasználható a megváltásra.
Pótolhatatlan űrök a kárpiton.

TANTRA V

Annyi szervkereskedő között beszélni
hogy lehet még, és megcselekedni
a napi szépet, s hallgatni róla, ha minden
érzékünk, minden szervünk ítéletedért kiált?

MÁGIA SZÚTRA

Beszűrődnek a foszlányok.
Fellibbennek a rongyok.

TANTRA VI

Elég egy rossz mozdulat.

Egy jó szó.

TANTRA VII

Két színben látni a világot, ami nincs.

Két végtelen árnyalatban, ami egy.

TANTRA VIII

A féltés nő.

A kegyelem is nő.

Már járunk.

Átjárunk.

A MÁSIK ARC

Mint fiókáit védő sasmadár, s mint Jób,
az egyedül maradt, ejteni a vádakat.
A vágyat nem fokozni, odafordítani
a szélnek a másik arcodat is. Harcot
cserél, ki oldalt vált. De csak egyből
lesz címer. Maratoni táv.

MAJKRÓL SZERETTEM VOLNA

Majkról szerettem volna még írni neked, de nem a láthatóról, ami pedig oly kedves nekem is, főleg, hogy láttam újjászületni, romjaiból feltámadni, ami annyira ismerős, emberi történet, de azokról az udvarokról, és a barátok rimbaud-i hallgatásáról az angyalsuttogós, barokk címeres házakban, az oltárszobákról, a gyógynövényes, munkától meleg műhelyekről, és a sétákról a zárt udvarokon, ami semmit sem változott az idők alatt, sem a falak, sem az ég, és a szóközök sem, nem lehet elbeszélni most sem, amit most is csak *így* lehet elmondani, olyan suták vagyunk néha, fullba toljuk a mesterséges intelligenciát, de annyit sem tudunk kimondani sokszor, hogy bocsáss meg, ezt jól elszúrtam, milyen jó, hogy vannak még ezek a fékek és ellensúlyok a csendes udvarokon, az ég alatt, addig sem rontunk egymásnak, és nincs dolgunk a hitelminősítőkkal, és nekik sem velünk, urbánus celláinkban, jelöletlen nomádok, fény-suták.

A TÁRGYAKRÓL

A monostor minden vagyona fölé, legyen az szerszám, ruha vagy bármilyen tárgy, rendeljen az apát testvéreket, akiknek életében és jellemében megbízhat. És az egyes tárgyakat, amint jónak látja, adja át nekik, hogy őrizzék és tartsák számon őket (Szent Benedek Regulája 32)

A tárgyakról, főleg, ha mostohák és mindenlátók, anyagban lélek, meztelenek lennénk, ha ők nem féltenének, de meztelenségünk mégis velük a legnagyobb, körbefogva elől és hátul, markoljuk őket, velük takaródzunk, borágyon fekszünk, barázdán billegünk, kitakarjuk folyton a lényeket. A ránk bízott dolgok, mint jó gazdák, az esőhatáron. Vadak, szelídek. Látnak minket.

RAZGLEDNICÁK

(56)

Végül úgyis ketten maradnak.
Poetical. Correctness.
A kagyló
A Harris tweed kabát.

(57)

Ahogy a szavak összerendeznek minket.
Ahogy a mulasztásainktól felnövünk.

(58)

Ha megnyitod, gennyes lesz.
Ha nem nyitod meg, elgennyesedik.
A versnél csak a költő veszélyesebb.

(59)

Mint a szálka a köröm alatt.
Nap mint nap. Igazi színház.
*Megkerülhetetlen és kibírhatatlan.*²
Kicsontoz.

² Visky András

(60)

Minden találkozásnál egy angyal.
Minden tépésnél egy gennyes seb.
A fény és a drámák.
A botlatókövek.

(61)

Kvázi ember, kvázi angyali, és a megszűnő tér,
mint hajnali dér a reggeli csendben, kitágul.
Az vagy, ami megérint.
Sok fény, sok kilométer, sok vers.
Itt még nem fagy, csak fagyos.
A hátsó udvarban belet húroznak.

(62)

Azt, hogy mit ábrázol, te döntöd el.
Ha ez a dharma törvénye,
akkor ez a metaforája is.
Ami most van, szivárogo.

(63)

Az ezerarcú csendben mindig ugyanaz
a vihar tombol, csak a vihar szeme más.
Minden szabadulósobából van kiút.

(64)

Ahogy az álmainkkal azonosulunk,
ahogy a bűneinkkel nem.

Bánthatunk

Bánthatnak.

Nincs ennél nagyobb kegyelem.

(65)

– Hogy együk a pho-levest, Mester, hogy hitelek
maradjunk, szalvétával vagy anélkül?

– Baso felemelte a légycsapót.

– De az asztal is ragad, bemocskolja a habitust!

– Hallod, ahogy elváltozik a színe?

– Hát már hogy hallanám, Mester!

– Menj le orral a lépcsőn!

– De hát itt nincs is lépcső!

– Válaszoltam.

– Nem értem, Mester!

– Én sem.

(66)

Így szikárul le végül minden.

Mint égben a csodák

Versben a nyelv

Tűzben a zománcok.

(67)

Mostanra már csak parázs és csend
Mit harapni lehet.
Összekapaszkodni
Felvenni az angyalt, ha elfárad.
Újra és újra letenni a garast.

(68)

Minden Pilátusnak dolga van magával.
Minden Júdásnak veled.

(69)

Mint kiszáradt ostya
A kitátott száj.

TANTRA IX

Nem hozzáérni.
Hozzá nem érteni.
Nem megérinteni.
Befogadni.

TANTRA X

A komfortzónán kívül élni.
Belülre kerülni.

AZTÁN MÉGISCSAK

Aztán mégiscsak összeborulunk, és feltesszük az utolsó, kényes kérdéseket. Amikor már úgyis mindenre választ kapunk. Akár ha színről színre, látjuk az összes kifeslett, gyönyörű korcot. Az összes terhet, haragot, csengettyűt, amit, mint hozzánk nőtt keresztet, magunkkal cipelünk. Ha mind összekapaszkodunk, ha már senki sem fészkelődik, lökdösődik, mocorog, ha összeállt a Nagyharang, amiről még az írások sem szólnak, amikor minden zajos izgágaságunk egy sosemvolt nagycsendbe olvad, és lassan felemelkedünk, és már kapaszkodni sem kell, letehetjük végre az összes szűrő és vágó szerszámot, lélek kioltására alkalmas eszközt, szót, praktikát. Ami felszakad, némán szakad. Ami csend, tovább csendül.

Tartalom

Mert nem ér véget a beszéd / 5

JELENTÉSEK KÖNYVE

Kezdetben / 9

Égi gobelinek / 10

Vájon mire gondolhatott / 11

A lélek Titicaca-taván / 12

Újraéled / 13

Csendbőgés idején / 14

Már egy éve / 15

Este lesz / 16

Korpaarcú korok / 17

Venni a bátorságot / 18

És végül / 20

A lélek ünnepe előtt / 21

A STIGMÁIDAT SZERETEM

A történet tele van / 25

Nem tudom felidézni / 26

A stigmáidat szeretem / 27

Bektasi / 28

Ma egy éve Majkpusztán / 29

Rejtelmek / 30

Honvágy / 31

Harapni kell / 32

Bauhausnak mondjuk / 33
A kevesebb / 34
Mélyszürke létezésben / 35
Egy csepp / 36
Elfolyt / 37

FÁJTÓL FÁJIG

Behúzom a függönyt / 41
Vállról indítható / 44
Mint az ellenséges katonák / 45
Mindig fordított kanosszát járunk / 46
Ecce nos / 47
Kövek mindenhol / 48
Amikor vizet fakaszt / 49
A hegylakónak II / 50
Nincs más választás / 51
Ván egy hely / 52
Taciturnitas, silentium / 53
Amikor mindenkit / 54
Fájtól fájig / 55

MÁGIA SZÚTRA

Nem tudom elhallgatni / 59
Tantra / 60
Tantra II / 61
Mágia / 62
Tantra III / 63
Tantra IV / 64
Tantra V / 65
Mágia szútra / 66

<i>Tantra VI</i>	/ 67
<i>Tantra VII</i>	/ 68
<i>Tantra VIII</i>	/ 69
<i>A másik arc</i>	/ 70
<i>Majkról szerettem volna</i>	/ 71
<i>A tárgyakról</i>	/ 72
<i>Razglednicák</i>	/ 73
<i>Tantra IX</i>	/ 77
<i>Tantra X</i>	/ 78
 <i>Aztán mégiscsak</i>	 / 81

www.gondolatkiado.hu

facebook.com/gondolat

A kiadásért felel: Bácskai István

Korrektor: Török Mária

A kötetet tervezte: Fábíán István

Tördelés és nyomdai előkészítés: Kállay Judit

ISBN 978-963-556-441-5

3500 Ft

Fotó: Székelyhidi Zsolt

Halmosi Sándor költő, műfordító, a World Poetry Movement magyarországi koordinátora. Ez a negyedik kötete a Gondolat Kiadónál.

Magyar nyelvű kötetei:

A démonokkal flancoló, 2001
Napleány voltál, 2002
Babérliget, 2003
Mely a Salamoné, 2004
Annapurna déli lejtőin, 2006
Gileád, 2009
Ibrahim, 2011
Lao-ce szenvedélye, 2018
Napszállkák, 2020
Neretva, 2021
Katharok, 2022
Tantra és hőszivattyú, 2023

3500 Ft

HALMOSI SÁNDOR

Tantra és hőszivattyú

Adományra hökken, aki költészetet vár Halmosi Sándor legújabb kötetétől. Mert igaz ugyan, hogy a *Tantra és hőszivattyú* verseket bocsát elénk, ám e poétikai kultúrának legalább annyi köze van a bölcsülethez és a misztikához, mint az irodalomhoz. A könyv alaktana és szellemvilága a költő életművének meghatározó jegyeit sűríti magába: változatos formakészlet, missziós eltökéltség, hamvasi világkritika és krisztianus létbizalom fogódzik össze, hogy a megváltott világban megváltatlan módon élő embert teremtménnyé szólongassa. A szerző lírai trilógiája (*Napszállkák*, *Neretva*, *Katharok*) felől olvasva egyszerre összegzés és továbblépés ez a versanyag, elsőrendűen pedig „emlékezés a bennünk élő aranykorra”, egy hovatovább koldusi figyelem nyelvén. Pilinszky fedő bűnről írt, Halmosi felfedő bűnököt listáz. Hol szabadverses áramlással, hol szentenciás eréllyel. Kérdései kényelmetlenek, ráeszmélései engesztelők, ajánlatai radikálisak. Következtetései, miközben a lövészárkok akusztikáját is ismerik, papírra kéredzkedő csöndekkel egyívásúak: „Aztán mégiscsak összeborulunk.” „A beszéd miatt megfeledkezünk a lélegzésről” – mondja Paul Valéry. „Ne sóhajtozzunk tehát, hanem énekeljünk” – biztat C. H. Spurgeon. Halmosi Sándor verseinek páratlan erénye, hogy levegőt fúnak a tüdönkbe akkor is, ha légszomjról énekelnek. A *Tantra és hőszivattyú*: kiűzetés az apokalipsziszból.

Halmi Tamás

GONDOLAT KIADÓ